

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Fónagy Sándor ügyvéd (**felperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által indított, a Novák és Társai Ügyvédi Iroda (**alperes jogi képviselőjének címe** ügyintéző: dr. Novák Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. február 7-én kelt 22.G. 40.085/2007/12. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban a 2008. július 3-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét annak fő tárgya tekintetében helybenhagyja. Az államnak járó illeték megfizetése tárgyában megváltoztatja oly módon, hogy a felperest 76.800 (hetvenhatezernyolcszáz forint) Ft, az alperest 43.200 (negyvenháromezer-kétszáz forint) Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Az alperes köteles megfizetni a felperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer forint) Ft perköltséget, valamint az államnak - külön felhívásra - 43.740 (negyvenháromezer-hétszáznegyven forint) Ft másodfokú feljegyzett illetéket; saját költségeit maga köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 729.000 Ft-ot és ezen összeg után 2004. május 14-től 2004. december 31-ig évi 11%-ot, 2005. január 1-jétől pedig a teljesítésig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt értékű kamatait, továbbá 100.000 Ft perköltséget. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 38.130 Ft, míg az alperest, hogy 21.870 Ft eljárási illetéket fizessen meg az állam javára, külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság határozatában megállapította, hogy a felperes 2006. június 13-ai kezdő időponttal került felszámolás alá, melynek közzétételére 2006. július 20-án került sor. (A felszámolási eljárást egy munkavállaló hitelező indította 2005. május 30-án a bírósághoz benyújtott kérelmével.) A felszámolási eljárásban az ... hitelező 2006. december 8-án bejelentett hitelezői igénye alapján szerzett tudomást a felperes felszámolója arról, hogy a ... szám alatti társasházi lakás korábban - 1998. december 16-ától 2004. június 14-ig - felperes tulajdonában állt. A ... belterületi ... helyrajzi számú, természetben szám alatti 39m²-es alapterületű lakást a felperes 2004. május 14-én kelt okiratba foglalt adásvételi szerződéssel eladta az alperesnek, melyben a felek az ingatlan vételárát 3.000.000 Ft-ban határozták meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai (beszerzett szakértői vélemény) alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adásvétel tárgyát képező ingatlan a szerződés időpontjában 4.329.000 Ft piaci forgalmi értékkel bírt. Az alperes a perbeli ingatlant 2006. augusztusában 5.000.000 Ft vételárért tovább értékesítette. Az adásvételi szerződés megkötésekor az alperes egy felperessel megbízási jogviszonyban álló tanácsadó cég tagja volt.

A felperes képviselőjében a felszámoló 2007. január 16-án terjesztett elő keresetet, melyben a felek között megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte, elsődlegesen a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja, másodlagosan a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontja alapján. Kérte továbbá, hogy a bíróság - az érvénytelenségi ok kiküszöbölésével - nyilvánítsa a szerződést érvényessé és a Ptk. 237.§ (2) bekezdése alapján kötelezze az alperest az értékkülönbség megfizetésére, amelyet a keresetlevél benyújtásakor 2.000.000 Ft összegben, később a szakértői vélemény alapján 1.500.000 Ft összegben határozott meg. Kérte továbbá ezen összegnek az adásvételi szerződés időpontjától kezdődően számított törvényes mértékű kamata megfizetésére is kötelezni az alperest a perköltséggel együtt.

Keresete ténybeli alapjául arra hivatkozott, hogy a felperesnek, mint a térség egyik legnagyobb cégének a csődközel állapota az adásvételi szerződés időpontjában közismert volt, többek között az **Bank** felé állt fenn nagy összegű hiteltartozása. Álláspontja szerint a felperes szándéka a perbeli ingatlan értékesítésével a hitelezők kijátszására irányult, melyről az alperesnek, mint felperessel megbízási jogviszonyban álló személynek tudomása volt. Másodlagosan hivatkozott arra, hogy

a perbeli ingatlan 3.000.000 Ft-ban megjelölt vételára a lakás tényleges forgalmi értékhez képest az alperes javára feltűnően aránytalan értékkülönbséget mutat, a vételár irreálisan alacsony volt.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Az elsődleges kereseti jogcím vonatkozásában vitatta, hogy a felperes gazdasági helyzete az adásvételi szerződés időpontjában csődközelbe került volna, felperes szándéka a hitelezők kijátszására irányult volna, illetőleg erről a szándékról alperesnek tudnia kellett volna. A másodlagos kereseti jogcímmel szemben azzal érvelt, hogy a perbeli ingatlan vételára - annak tényleges műszaki állapotára figyelemmel - nem volt aránytalanul alacsony. A lakás felújításra szorult, melyet az alperes végeztetett el, a javítási, felújítási munkálatok 1.500.000 Ft bruttó összegbe kerültek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak ítélte.

Jogi indokolásában rámutatott arra, hogy a csődeljárásról, felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XL. törvény (továbbiakban: Cstv.) 40.§ (1) bekezdése, értelmében a tudomásszerzéstől számítottan 90 napon belül, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjából számított 180 napon belül az adós nevében a felszámoló a bíróság előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bírósághoz történő beérkezése napját megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező, vagy a hitelezők kijátszására irányult és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett. A Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontja szerint megtámadható az a szerződés is, amely a fenti határidőtől számított két éven belül, illetve azt követően jött létre, annak tárgya többek között a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszerthes jogügylet. Rögzítette a Cstv. 40.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezést is, mely szerint ha az adós a vele összefonódásban (Ptk. 685/B. §) levő gazdálkodó szervezettel, továbbá ha a gazdálkodó szervezet a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt szerződést, az (1) bekezdés a) és b) pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell. Ugyancsak vélelmezni kell a rosszhiszeműséget és az ingyenességet az egymással közvetlen vagy közvetett összefonódásban nem álló, de azonos személy vagy gazdálkodó szervezet befolyása alatt működő gazdálkodó szervezetek egymás közti szerződéskötése esetén.

A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nevében eljáró felszámoló a megtámadás jogát a fenti jogszabály szerinti objektív, illetőleg szubjektív határidő betartásával gyakorolta.

Az elsődleges kereseti jogcímként meghatározott Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontját azonban nem találta megállapíthatónak, mert a felperes fizetéseképtelenség-közelbe kerülte önmagában azt nem igazolta, hogy felperes szándéka az ingatlan értékesítésével a hitelezők kijátszására irányult volt, különösen nem bizonyított, hogy e szándékról az alperes tudott vagy tudnia kellett. E körben utalt a bíróság arra, hogy a peres felek közötti megbízási jogviszony, illetve a felperes volt ügyvezetőjével fennálló alperesi kapcsolat alapján az alperes rosszhiszeműsége

nem vélelmezhető, a felperes által kikötött vételár alapján sem kellett tudnia, illetve feltételeznie alperesnek az adós hitelezőinek kijátszására irányuló esetleges szándékát.

A másodlagosan hivatkozott jogi alapot a bíróság helytállónak ítélte. A beszerzett szakértői véleményből azt a következtetést vonta le, hogy a perbeli ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés az alperes javára feltűnően aránytalan értékkülönbözettel megkötött jogügylet, mert a kikötött vételár csaknem „45%-kal tér el a perbeli ingatlan fogalmi értékétől”. A csődtörvény alapján gyakorolt megtámadási jog figyelembevételével a szerződés érvénytelenségét megállapította, annak jogkövetkezményeként a Ptk. 237.§ (2) bekezdése alkalmazásával rögzítette, hogy a szerződéskötés előtti helyzetet nem lehet visszaállítani, tekintettel arra, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogát jóhiszemű harmadik személy időközben megszerezte. Kifejtette, hogy a felperesi keresetnek megfelelően nincs akadálya a szerződés érvényessé nyilvánításának, tekintettel arra, hogy az érvénytelenség oka a feltűnően aránytalan értékkülönbözlet kiküszöbölésével megszüntethető. E körben alkalmazta a Ptk. 201.§ (2) bekezdésére alapított megtámadási igény érvényesítésének a Legfelsőbb Bíróság által a feltűnően nagy értékkülönbség és ellenszolgáltatás megállapításánál irányadó szempontokra meghozott 267. számú Polgári Kollégiumi állásfoglalását. Hangsúlyozta, hogy a hivatkozott PK. szerint a feltűnően aránytalan előny kiküszöbölése nem jelenti azt, hogy az ellenszolgáltatás a szolgáltatás forgalmi értékével legyen azonos. A bíróságnak ilyen esetben a szolgáltatás értékét olyan összegben kell megállapítania, amely nem azonos ugyan a forgalmi értékkel, de olyan helyzetet teremt, amely mellett a feltűnő értékkülönbség többé már nem áll fenn. Olyan ellenérték megállapítására kell törekedni, amely „a felek üzleti érdekeihez legközelebb áll”. Ennek megfelelően az értékkülönbségnek csak az előnyt feltűnően aránytalanná tevő részét kell kiküszöbölni.

A bíróság annak megállapításával, hogy az alperes nem feltételezhette ugyan a felperesnek a hitelezők kijátszására irányuló szándékát, de gazdasági tanácsadóként tisztában kellett legyen a felperes rossz likviditási, illetőleg csődközelbeli helyzetével, amely indokolta a forgalmi értéknél lényegesen alacsonyabb vételáron történő szerződéskötést - a felek üzleti érdekeihez igazodó vételárat 3.600.000 Ft-ban határozta meg. Álláspontja szerint a piaci érték (4.329.000 Ft) és a 3.600.000 Ft különbsége minősíthető feltűnően aránytalan értékkülönbözetnek. Ennek figyelembe vételével 729.000 Ft megfizetésére kötelezte az alperest a Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján az adásvételi szerződés időpontjától járó késedelmi kamatokkal együtt.

A bizonyítékok értékelése körében a bíróság kiemelte: a perben kirendelt szakértő által meghatározott forgalmi értéket döntése alapjául elfogadta annak ellenére, hogy az alperes a szakértői véleményre vonatkozó észrevételként kifogásolta, hogy a szakértő nem vette figyelembe az ingatlan lelakott, rossz műszaki állapotát. Az ingatlan műszaki állapotának megállapítására irányuló bizonyítást a bíróság mellőzte, mert az alperes által megjelölt munkák - különösebb szakértelem nélkül is - megállapíthatóan tulajdonosváltás esetében hét éves lakásoknál szokásosnak tekinthetők. Ebből következően azok az ingatlanforgalmi értéket lényegesen nem

befolyásolják. Ezen felül értékelte, hogy a bírósági figyelmeztetés ellenére az alperes az ingatlan elhanyagolt, rossz műszaki állapotára vonatkozó tényelőadására bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A szakértő részére kérdéseket nem indítványozott, a szakértő által kitűzött helyszíni szemlén nem vett részt, csupán a szakértői vélemény kézhezvételét követően terjesztett elő tanúk meghallgatására vonatkozó indítványt az ingatlan műszaki állapota igazolására. A fentiek miatt a Pp. 141.§ (6) bekezdése alkalmazásával ezt a bizonyítási indítványt mellőzte és a rendelkezésre álló adatok figyelembe vételével hozott határozatot.

A perköltségről a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján döntött, figyelembe vette a pernyertesség aránya mellett azt is, hogy a felperes 60.575 Ft összegű szakértői díjat előlegezett és mindkét félnél ügyvédi munkadíj merült fel. A felszámolási eljárásra tekintettel felperest megillető illetékfeljegyzési jog alapján a feleket a pervesztességük arányában kötelezte a le nem rótt illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alkalmazásával.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése megalapozatlan, mert olyan szakértői véleményre alapította határozatát, amely nem vette figyelembe az ingatlan valóságos műszaki állapotával összefüggő értékcsökkentő tényezőket és így adta meg értékmeghatározását. Kérte, hogy a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság a szakértői véleményt egészítse ki, s ennek során a szakértő vonja értékelési körébe az ingatlan műszaki állapotára vonatkozó alperesi előadást, illetőleg a meghallgatni indítványozott tanúk által megerősített tényeket. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 141.§ (6) bekezdés alapján elutasította az utolsó tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványát, mert álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy az alperes a szakértői szemle alkalmával nem jelent meg a helyszínen, nem eshet alperes terhére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a Pp. 235.§-ában foglalt feltételek jelenleg nem állnak fenn, mert a peres eljárás során maga a jogi képviselővel eljáró alperes volt az, aki nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, nem bizonyította az általa hivatkozott hibák fennállását. Ebből következően a másodfokú eljárás során új tényre, illetőleg új bizonyítékokra nem hivatkozhat alappal. A Pp. 141.§ (6) bekezdésének rendelkezését, amelynek az a rendeltetése, hogy megakadályozza az eljárást elhúzó pervitelt, a másodfokú eljárásban is alkalmazni kell. Érvelése szerint az alperes elkésve tett bizonyítási indítványt a lakás műszaki állapotának romlásával kapcsolatos előadása igazolására, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, amikor indítványát mellőzve az addig előterjesztett iratok alapján döntést hozott.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezés korlátaira tekintettel vizsgálta felül. Ebből következően - a felperes fellebbezésének hiányában - az elsődleges jogcímen elutasított keresetet, illetőleg a másodlagos jogcím alapján megítélt marasztalás összegét nem érintette.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megfelelően alkalmazva folytatta le a bizonyítást, s az alábbiakban kifejtettek miatt a Pp.252.§ (2) és (3) bekezdésének rendelkezései nem alkalmazhatóak, lényeges eljárási szabálysértés, illetőleg megalapozatlanság okán nincs helye a határozat hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú eljárás megismétlésének. Az elsőfokú bíróság az első érdemi tárgyaláson - az alperes érdemi védekezésének rögzítését követően - a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján megfelelően kioktatta az alperest arról, hogy az általa hivatkozott beruházások ténye, indokoltsága és annak költsége az alperes bizonyítási kötelezettsége körébe tartozik. Felhívta arra is, hogy e körben bizonyítékait és indítványait 30 napon belül terjessze a bíróság elé. E felhívásnak az alperes nem tett eleget. Az alperesnek a szakértői vélemény beszerzését megelőzően kellett volna a lakás átlagosnál jóval lelakottabb műszaki állapotát igazolnia, ezt azonban elmulasztotta. Ennek következtében az elsőfokú bíróság a Pp. 141.§ (6) bekezdése alkalmazásával helytállóan mellőzte az alperes utolsó tárgyaláson előterjesztett tanúbizonyítási indítványának fogantatását. A szakértő véleménye, értékmeghatározása aggálytalan volt, hiszen a forgalmi érték meghatározásánál teljes körűen figyelembe vette az általa ismert adatokat, az ingatlan fekvését, megközelíthetőségét, közmű ellátottságát, műszaki adatait, értéknövelő tényezőként az épület korát szerkezetét, városközponti elhelyezkedését, teljes közműellátottságát, ugyanakkor értékcsökkentő tényezőként a tetőtéri elhelyezkedését, alaprajzát, ezért az elsőfokú bíróság helyesen alapozta döntését a szakvéleményben meghatározott piaci forgalmi értékre.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes személyes előadása, valamint az általa felmutatott árajánlat az általa állított műszaki állapot valóságát önmagukban kétséget kizáró módon nem igazolták (Pp. 206.§ (1) bekezdés). Ebből következően az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a lakás a szerződéskötéskori időpontban „beázott, illetve a fürdőszobai fali kazán nem működött” a releváns tényállásból mellőzte. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően megállapított tényállása okirati bizonyítékokkal alátámasztott, teljes körű és helytálló.

Az elsőfokú döntés jogi indokai egy részét a másodfokú bíróság az alábbiakban módosítja.

Az elsőfokú bíróság - a felperes jogi okfejtésével egyezően - arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Cstv.40.§-a alapján eredményesen megtámadott szerződés az érvénytelenség jogkövetkezményeit vonja maga után. E körben mind a Ptk. 237.§ (1) bekezdésének rendelkezését, mind a (2) bekezdésében meghatározottakat alkalmazhatónak ítélte. A feltűnő értékaránytalanság kiküszöbölése körében iránymutatónak tekintette a Legfelsőbb Bíróság PK 267. számú állásfoglalását. E

vonatkozásban azt helyesen rögzítette, hogy a PK állásfoglalás értelmében a feltűnően nagy értékkülönbségre alapított megtámadás következtében érvénytelenné vált szerződés esetében a szerződés érvényessé nyilvánításakor a bíróságnak olyan mértékű ellenszolgáltatást kell megállapítania, amely mellett az értékkülönbség már nem feltűnően nagy. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a jelen ügyben - a Ptk. 201.§ (2) bekezdéséhez kapcsolódó - állásfoglalást nem lehet alkalmazni:

A felperes felszámolásának kezdő időpontja 2006. június 13-a volt, ezért a felszámolási eljárásban s jelen perben is a módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 2006. július 1-ét megelőző szövegezésű szabályai az irányadóak. A Cstv. 40. § (1) bekezdése annak érdekében, hogy a felszámolási eljárás körébe tartozó vagyont ne lehessen elvonni a hitelezői igények kiegészítése elől, speciális lehetőséget ad a hitelezők és a felszámoló által képviselt adósok részére, hogy meghatározott határidőn belül a bíróság előtt keresettel támadhassák meg az adós meghatározott tárgyú szerződéseit, vagy más jognyilatkozatait. A fenti törvényhely b) pontja szerint e speciális megtámadási lehetőség a felszámolót az adós nevében a felszámolási eljárásra irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napjától számított két éven belül megkötött olyan szerződése vagy más jognyilatkozata vonatkozásában illeti meg, amelynek tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy *harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbözettel megkötött visszterhes jogügylet*.

A Cstv. 40. §-a nem rendelkezik arról, hogy mi a jogkövetkezménye a szerződés felszámoló részéről történt eredményes megtámadásának, azonban az említett jogszabályi rendelkezés célja nyilvánvalóan az, hogy a felszámolás körébe tartozó, és így a hitelezők követeléseinek kielégítésének alapjául szolgáló vagyon csökkentését megakadályozza, illetve az ilyen módon a felszámolás körébe tartozó vagyonból kikerült vagyonrészt a felszámoló a hitelezők kielégítése érdekében megszerezhesse. Ez a cél - érvénytelenségi jogkövetkezmény levonása esetén - csak akkor érhető el, ha az elvont vagyon visszakerül a felszámolás körébe vonható vagyonba, ami fő szabályként az eredeti állapot helyreállítását jelenti. Abban az esetben azonban, ha az eredeti állapot nem állítható helyre, a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint úgy kell rendezni a felek viszonyát, hogy a felszámolás körébe vonható vagyonból *ellenszolgáltatás nélkül kikerült vagyoni érték oda visszakerüljön*. A már említett s a Ptk. 201.§ (2) bekezdéséhez kapcsolódó PK.267. számú állásfoglalás értelmében a szerződést kötő felek körülményeinek vizsgálatára, a felek szolgáltatásainak értékaránytalanságán alapuló érdekösszeütközés miatt kerül sor. A Cstv. 40.§-a esetén azonban a szerződést kötő felek ügyleti körülményei irrelevánsak, hiszen a csődtörvény adta megtámadási lehetőség a hitelezők és a fedezetelvonással igényük kielégítését csorbító szerződő felek érdekkonfliktusát van hivatva rendezni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát amennyiben a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjának esetében a bíróság az érvénytelenségi ok kiküszöbölése

mellett a szerződést érvényessé nyilvánítja, ebben az esetben *nem az értékkülönbség aránytalan részét kell kiküszöbölni*, hanem a teljes értékkülönbség megszüntetésére kell törekedni, mert ebben az esetben az érvénytelenség oka nem a Ptk. 201. § (2) bekezdésén, hanem a a hitelezői érdekeket szem előtt tartó csődtörvényen alapul. Ezt a jogi álláspontot foglalta el a Pécsi Ítéltábla is Gf. 30.487/2003/10. számú határozatában.

Jelen esetben a szerződés tárgyát képező lakás - adott időszakban - megállapítható forgalmi értéke 4.329.000 Ft volt, a szerződési vételár ezzel szemben aránytalanul alacsony összegben, 3.000.000 Ft-ban (a teljes érték 69%-ában) lett meghatározva. A reális érték és a vételár között több, mint 30 %-os mértékű eltérés mutatkozik, s ennek alapján a feltűnően nagy értékaránytalanság megállapítható. A szerződéskötés előtt fennálló helyzet helyreállítására ma már nincs lehetőség, mert az alperesi vevő a lakást tovább értékesítette. A fentebb taglalt érvénytelenségi ok kiküszöbölésére a csődtörvény céljaival és a hitelezői érdekek figyelembe vételével oly módon van lehetőség, hogy a vevő (alperes) a teljes ellenszolgáltatás nélküli értéket a felszámolási vagyona megfizeti.

Eltérő jogi álláspontja folytán az elsőfokú bíróság csupán 729.000 Ft és annak járulékai megfizetésére kötelezte az alperest. A felperes az ítélet elutasító rendelkezését nem fellebbezte meg, ebből következően a másodfokú bíróság a marasztalás összegét nem érintette (Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint), az elsőfokú döntést - annak fő tárgya tekintetében - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték mértékét az elsőfokú bíróság tévesen 60.000 Ft összegben vette figyelembe. A keresetben megjelölt követelés alapján megállapítható pertárgyérték 2.000.000 Ft, ennek 6 %-a helyes számítás szerint 120.000 Ft. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú rendelkezés megváltoztatásáról a Pp. 253.§ (3) bekezdés utolsó mondatában rögzített felhatalmazás alapján határozott. A felek pernyertessége-pervesztessége arányában az államnak járó elsőfokú eljárási illetéket a felperes 64%-os, az alperes 36%-os mértékben köteles befizetni az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott eljárási jogszabályok alapján.

A másodfokú eljárásban az alperes pervesztes lett ezért a Pp.239.§-a, valamint 78.§ (1) bekezdése értelmében viselni tartozik az eljárás ezen szakaszában felmerült teljes perköltséget. A fellebbezett érték után költségjegyzékre került másodfokú eljárási illeték 43.200. Ft. A felperes jogi képviselőjének költségét a Fővárosi Ítéltábla - megállapodás csatolásának hiányában - mérlegeléssel állapította meg a 32 /2003 (IV. 22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdései alapján 50.000 Ft összegben, mely tartalmazza az általános forgalmi adót is.

Budapest, 2008. július 3.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin
bíró

A kiadmány hiteléül: